

Die zomers aan de waterkant

Die zomers
aan de
WATERKANT

François Van Kerckhoven

Auteur: F. Van Kerckhoven

Coverontwerp: FVK

ISBN: 978-94-644-8598-1-

© François Van Kerckhoven 2022

E-mail - mijndorp@telenet.be

De foto's welke in het boekwerk voorkomen zijn allen met toestemming van de eigenaar(s) geplaatst.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur

VOORWOORD

Beste lezer,

In mijn vorige roman: “Mijn dorp aan de Waterkant”, kon u het leven ervaren van een opa. Een leven dat zich afspeelde in de Rupelgemeente Niel en dat doorspekt was van mooie en minder mooie momenten. Een leven, waarin bijna iedere grootvader zich kan vinden. De herinneringen of belevenissen gaan voor iedere opa op. Een leven dat teruggaat tot in de jaren 50 en 60. Een leven dat zich leest vanuit het oogpunt van een opa, een man dus.

Deze nieuwe roman is geen vervolg op de voorgaande. Al zijn er enkele raakpunten. Weer gaat het over een leven maar nu van twee dames. Zij hadden niet het geluk om oma te worden. Hun liefdesleven was turbulent maar kende geen definitieve bekroning. De hoogtepunten in hun beider levens speelden in de zomers van de jaren 70. De herinneringen aan die mooie tijd spelen in het heden.

Je zult bij het lezen merken dat er een rode draad doorheen de verhalen loopt. Die rode draad is het uitgaansleven toen en de overvloed aan orkestjes dat de Rupelstreek rijk was. De verschillende zalen waar de bandjes optraden zullen de lezer ook aanspreken. En wat er zoal allemaal op de dansvloer of buiten de zaal gebeurde, dat kan u lezen en daarvan kan u genieten in:

DIE ZOMERS AAN DE WATERKANT

1

Astrid, een oudere dame, staat aan de trap voor de voordeur van haar statig herenhuis in de Em. Vanderveldelaan. Een herenhuis dat al generaties in de familie is en waar ze geboren en getogen is. Met een shopping bag van een bekend merk aan de arm, is ze klaar om de wekelijkse markt te bezoeken. De Nielse markt die tot de jaren 1930, zo had ze van haar moeder horen vertellen, voor hun deur stond. Astrid, die altijd modebewust gekleed is, heeft een zomerjurkje met bloemmotieven aan en een sjaal nonchalant over haar schouders gedrapeerd. Ze draagt een klassieke zonnebril van Chanel en op haar hoofd een grote zonnehoed. Haar nog weelderige blonde haren hangen los over haar schouders. Op het voetpad kijkt ze nog even achterom of er geen bekende aankomt voor ze naar de markt vertrekt. Ze is geen zodanige babbelaar dus gaat ze liever alleen op stap. Al wandelend loopt ze in de richting van de kramen die op het marktplein staan opgestelde. Wanneer ze bijna aan het eerste kraam is kruist ze een andere dame. Astrid bekijkt haar even en al komt ze haar bekend voor, ze kan er geen naam opplakken. De andere dame kijkt haar ook even aan. Ze loopt toch gewoon door zonder iets te zeggen. Ook Astrid loopt gewoon verder naar het eerste kraam. Daar snuistert ze wat tussen de kledingstukken. Niet om hier iets te kopen maar eerder om te graven in haar geheugen. Die dame die ze net zag blijft in haar hoofd spelen. Terwijl ze van kraam naar kraam loopt pijnigt ze haar hersenen maar ze kan de dame niet thuisbrengen. Ze besluit dan maar haar aankopen te doen. Het zoeken naar een naam kan ze later thuis verderzetten. Na enkele kramen langsgelopen te hebben, blijft ze even staan. Haar aandacht wordt getrokken door het hoge gebouw naast de Onze- Lieve -Vrouwekapel.

Dit gebouw van drie verdiepingen had op de benedenverdieping een lingeriewinkel, "Huis Rita". Ze weet nog als de dag van gisteren dat ze hier met haar moeder haar eerste BH kocht. Ze is in haar verdere leven, wanneer het kon, daar haar lingerie blijven kopen. Niet tegenstaande ze op gebied van kleding altijd keek naar merkkledij. Ze weet nog dat Jeanneke, de moeder van Rita, uiterst gedienstig en behulpzaam was. Soms zelfs overdreven behulpzaam. Zeker bij jonge meisjes die voor hun eerste BH kwamen was dit te hulpvaardig. Ze hielp menig jong meisje met het positioneren van de borstjes in de BH, wat niet

altijd in goede aarde viel. Astrid had dit zelf aan den lijve ondervonden. Dat verbeterde wel toen de dochter Rita, naar wie de winkel genoemd was, zelf de winkel ging runnen. Astrid zet haar wandeling over de markt verder en stopt aan het bloemenkraam. Omdat ze van bloemen houdt heeft ze zich al sinds geruime tijd voorgenomen een bos bloemen te kopen op de markt. Ze probeert dan ook elke week de dinsdagmarkt te bezoeken, als het weer het toelaat. Aan het bloemenkraam loopt ze heen en weer en keurt de waren tot ze tot een besluit komt. Ze wijst naar een welbepaalde bos bloemen. De marktkramer, die duidelijk niet uit de regio afkomstig is, neemt de bos uit de emmer. Hij draait zilverpapier rond de stelen en geeft de bloemen aan haar. Met de woorden: "Madammetje wiet wel wa scheun is, he!" neemt hij het geld aan dat ze hem geeft. Ze glimlacht even naar de man en gaat dan verder met de bloemen in haar arm. Wat verder staat een marktwagen met brood. Daar wacht ze geduldig haar beurt af en bestelt een lang wit brood. Dat is, bij deze bakker, nog het enige brood dat de vergelijking met het Expobrood van vroeger kan doorstaan. Aan dat expobrood heeft ze nog goede herinneringen. In de jaren 50 en 60 werd er thuis steevast dit brood gegeten. De exposterren op de broodzak moest je uitknippen en op een formulier plakken. Dat kon dan ingewisseld worden, eerst voor koffielepeltjes en vorkjes, later voor 45T plaatjes. Ze had toen bijna alle plaatjes die uitgebracht waren. Die muziek was haar connectie met de Rock and Roll wereld die toen heerste. Waar de plaatjes naartoe zijn dat kan ze zich niet meer herinneren en dat vindt ze wel spijtig. Wat zou ze nog eens graag de songs van Trini Lopez of Fats Domino horen. Met haar hoofd nog bij de Expoplaatjes betaalt ze de dame van de bakkerswagen en neemt het brood aan. Nu ze beide handen vol heeft maakt ze aanstalten om terug

naar huis te gaan. Wanneer ze de markt afloopt ziet ze in de tegengestelde richting weer die dame van daarstraks komen aanlopen. Nu ga ik haar toch eens goed bekijken, neemt ze zich voor. Wanneer ze de dame kruist draait deze haar hoofd in haar richting, knikt glimlachend en loopt verder. Astrid blijft even verdwaasd staan. Wanneer ze iets wil zeggen staat de dame al bij de eerste kramen op de markt. Ze besluit het dan maar te laten en gaat verder naar huis. Aan de voordeur heeft ze even een moeilijk moment om de deur te openen. Met de bloemen in haar hand kan ze haar sleutels moeilijk vinden. Die zitten in haar shopping bag maar het brood zit wat in de weg. Door al dat gerommel in de tas valt deze op de grond. Even moet ze een opkomend zwaar beladen woord inslikken. Als ze zich wil bukken om de tas op te rapen staat er naast haar een oudere heer die haar de tas aanreikt. 'Zal ik u even helpen?' vraagt hij vriendelijk. Ze kijkt om en zegt: 'Ik zoek mijn huissleutels'. De man neemt de bloemen van haar over zodat ze rustig in haar tas naar de sleutels kan zoeken. Even later haalt ze die tevoorschijn en opent haar deur. De vriendelijke man geeft haar de bloemen terug. Astrid kijkt hem aan en weer bekruipt haar het gevoel hem te kennen. 'Zo' zegt de man 'nu kan je wel alleen verder, vermoed ik'. Hij kijkt Astrid aan en zegt nog: 'Dan ga ik maar, tot ziens'. Wanneer de man wil verdergaan vraagt ze: 'Mag ik je naam nog weten,'. De man draait zich terug naar haar en antwoordt: 'Ja natuurlijk, mijn naam is Arthur, aangenaam' en dan stapt hij verder. Astrid die nog wilde zeggen dat zij Astrid heet staat wat geïmponeerd aan de voordeur. De man is al enkele huizen verder dus dat heeft geen zin meer. Ze gaat binnen en loopt direct naar de keuken waar ze de bloemen op het aanrecht legt. Haar tas zet ze op de tafel en dan neemt ze haar hoed en gooit die op een stoel. Zelf gaat ze ook op een stoel

zitten om even bij te komen van wat er deze voormiddag allemaal gebeurd is. Eerst het zien van die dame, tot twee keer toe zelfs, waarvan ze zeker is dat ze die kent,. Dan het ontmoeten van die charmante man aan de voordeur. Dat laatste heeft haar nog het meest beroerd. Het is lang geleden dat ze nog zo ondersteboven was, en dan nog van een man. Na geruime tijd aan de tafel staat ze recht en loopt naar een kast om een vaas te nemen. Die vult ze met water en schikt de bloemen er mooi in. Wanneer deze staan zoals ze het wil loopt ze ermee naar de woonkamer. Daar plaatst ze de vaas op de salontafel. Terug in de keuken legt ze het brood in de broodkast. Dan gaat ze naar de slaapkamer om meer comfortabelere kleren aan te doen. Even later is ze terug beneden en loopt naar de tuin. Ze heeft zich voorgenomen om te genieten van het zonnetje en dat kan best in de tuin. Met een boek in haar ene hand en een glas witte wijn in de andere loopt ze naar de tuin. In het midden daarvan staat een ligzetel die uitermate geschikt is voor dat doel. Even later ligt ze uitgestrekt in de zetel en leest ze in het boek met de titel: "Mijn dorp aan de Waterkant". Dat brengt haar terug naar haar jeugdijaren in de lagere en middelbare school. Een mooie tijd waarin ze zich vrij voelde. Toen zowat alles kon alvorens naar de universiteit te gaan. Nu ze indirect aan vroeger en de school terugdenkt, schiet plots het beeld van een medeleerlinge door haar hoofd. Dat was: "Gwendolyne" die toen bij haar in de klas zat. Iedereen noemde haar "Wendy" en ze was een echte pestkop in de lagere school. Ze kreeg zelf de bijnaam "Woeste Wendy" Later kwam ze haar weer tegen op de unief. Daar bleek dat ze nog altijd een even grote pestkop was. Waarom nu juist het beeld van die leerlinge haar te binnenschiet weet ze niet. Astrid leest nog wat verder in het boek maar haar aandacht wordt telkens weer getrokken naar die "Wendy". Ze was niet

alleen een pestkop maar ze werd aan de unief ook nog eens haar rivale. Een periode waaraan ze liever niet teveel wordt herinnerd. Terugdenkend aan haar tijd in de Sint-Hubertusschool in de Kerkstraat waar ze vanaf de eerste kleuterklas tot en met het 6de leerjaar schoolliep.

Het eerste kleuterklasje bij zuster Annie kan ze zich nog goed herinneren. Ook het tweede bij zuster Lutgera zit nog in haar geheugen. Ze vond deze twee nonnen altijd zeer lief voor de kleuters. Aan het derde kleuterklasje bij zuster Rigobertha heeft ze niet al te beste herinneringen. Dat kwam doordat zuster Rigobertha al wat strenger uit de hoek kwam. Met het oog op de overstap naar het 1ste leerjaar vond ze dat nodig. Maar ook omdat van toen af haar ontmoeting met “Gwendolyne” plaatsvond. Die kwam in de klas als de school al enkele maanden ver was en ontpopte zich meteen tot de “leader of the pack”. Wie niet met haar was, was tegen haar. Het was zelfs zo erg dat tijdens een les knutselen ze met een schaar een stuk van Astrids

haar afknipte. Astrid had dit aan de zuster gemeld en de “wood be” kapster mocht in de hoek gaan staan. Wendy heeft het haar nooit vergeven. Gedurende de lagere school werd Astrid door haar gepest. Bij mevr. De Mayer in het eerste leerjaar was ze geregeld haar boekentas kwijt. Wendy had er een spelletje van gemaakt om de boekentas minstens een maal per week in de toiletten te zetten. De juf had het na verloop van tijd door. Telkens als de tas weer in het toilet bleek te staan, mocht pestkop Wendy de hoek gaan opzoeken. Dat was een verdiende straf maar dat gooide enkel maar olie op het vuur. Dat was zeker niet bevorderlijk voor de relatie tussen de beide meisjes. In het tweede leerjaar bij mevr. Van der Borgt zag het er naar uit dat de pesterijen in frequentie fel waren afgenomen. Bij zuster Gabriëlla in het derde leerjaar leek het er in het begin van het schooljaar op, dat de pesterijen volledig gestopt waren. Astrid zag dat Wendy haar aandacht had toegespitst op Julia, een tener meisje en nieuwkomer in de klas. Toen ze net na de kerstvakantie vernam dat het gepeste meisje haar mama was verloren in het kraambed, kon ze het niet meer aanzien. De eerstvolgende keer op school dat ze weer aan het pesten was gaf ze Wendy een schop tegen haar scheenbeen. Wendy hilde van de pijn en werd naar het ziekenhuis gebracht. Daar stelde men vast dat haar been gebroken was. Het duurde bijna twee maanden voordat ze weer op school verscheen. Het bleef een week stil maar daarna begon het pesten opnieuw. Dit keer was het Astrid die weer de uitverkorene was. Nu was het niet de boekentas die verdween. Het waren meer en meer zaken die stukgemaakt waren. Zo wilde Astrid op school na de les haar jas aantrekken maar die miste de twee mouwen en al de knopen. Ze moest thuis al haar overredingskrachten bovenhalen om haar vader tegen te houden. Die wilde, zelf advocaat zijnde, de school

aanklagen voor vernieling van eigendom. Dat werd voor die ene keer vermeden maar een volgende keer zou het niet zo aflopen. Doordat Astrid de volgende dag een brief mee had voor de directrice en de bewuste jas als bewijs kwam er eindelijk verandering in het leven op school. Wendy moest van dan af altijd vooraan in de klas zitten. Tijdens zowel de speeltijd als het middagmaal moest ze naast de toezichthoudende juf blijven. Men kon zo zien dat daardoor het pestkopje op ontploffen stond. Het was dan ook niet verwonderlijk dat in het vierde jaar bij mevr. Daems er één stoel leeg bleef, die van Gwendolyn pestkopje. Gevolg was dat Astrid het vierde leerjaar met glans doorstond. Ook de volgende leerjaren kwam ze al fluitend door met een bijna maximum van de punten op de examens. Met weemoed denkt ze nog terug aan dat laatste jaar in de Zustersschool. Niet lang voor het einde van het schooljaar leerde ze Frederick kennen. Een jongen uit Wallonië die door omstandigheden enkele maanden bij familie in Niel verbleef. Dat was haar eerste liefje al wisten de twee nog niet goed wat men met een liefje aan moest. Toch was het al enkele keren tot een

kus gekomen en niet op de wang. Het gaf de pubers kriebelingen in de buik. Maar het noodlot sloeg toe voor de verliefde jongelingen. Bij Frederick thuis bleek alles weer in orde te zijn. Het gevolg was dat hij eind juni aan

het einde van het schooljaar terug naar huis ging. De grote mensen die hierover beslisten wisten niets af van de gevoelens van de pubers. Het gevolg was dat op 30 juni Frederick in de trein zat en Astrid in school bij de proclamatie. Thuis gekomen hoorde ze dat hij al terug naar Wallonië vertrokken was. Ze had hem zo graag nog één keer gezien en afscheid genomen. In de plaats van trots en fier te zijn op haar diploma lag ze uren lang te huilen op haar bed. Met deze trieste herinnering sluit ze deze reis door een ver verleden af en neemt een slok van haar witte wijn. Er is toch één gedachte die ze niet kan onderdrukken: 'Hoe zou het nu met Frederick zijn?' Ze staart nog even voor zich uit en neemt dan haar boek terug ter hand om verder te lezen. Na enige tijd en waarschijnlijk door de opwarming van de zon, valt ze in slaap. In haar droom ziet ze Frederick, die ondertussen een knappe man geworden is, in de tuin naar haar toelopen. Hij knielt naast haar neer, streelt over haar wang en zegt: 'Mon amour' waarna hij haar kust. Ze voelt zich weer 12 jaar maar deze keer in het lichaam van een jonge vrouw. Het liefkozen en strelen blijft, in haar droom, een lange tijd duren. Plots staat hij recht en steekt zijn hand vragend uit. Met zijn lieflijke stem zegt hij: 'Viens mon amour, ga je met mij mee naar Wallonië'. Op dat moment rinkelt haar Smart Phone en schiet ze bruusk wakker. Niet echt wetende wat ze eerst moet doen zoekt ze naar haar telefoon en neemt op. Het is haar vroegere vriendin Petra die haar uitnodigt om samen te gaan eten. Nog enigszins verdwaasd van het slaapdromen zegt ze toch toe. De twee spreken af om elkaar aan het restaurant te zien rond de klok van 19.00 uur. Astrid kijkt op haar Smart Phone hoe laat het is en ziet dat het al na 17.00 uur is. Dan moet ik me nog gaan haasten denkt ze. Ze neemt haar wijnglas en haar boek en gaat naar binnen. Even later staat ze in de badkamer waar ze het ligbad laat vollopen.